Birçok Dostun Evi
Yavuz DEMİRKIRAN

Birçok Dostun Evi

Yavuz DEMİRKIRAN

Sakin bir sokağın sonunda, parlak mavi kapısı olan küçük bir ev vardı. Büyükanne Rose orada yaşıyordu; yumuşak beyaz bukleleri topuz yapılmış, yuvarlak gözlükleri onun sevecen gözlerini gizliyordu. Her öğleden sonra komşuları o mavi kapıyı çalardı. Paylaşacak hikâyeler, yetenekler ve geleneklerle gelirlerdi. Büyükanne Rose onları her zaman sıcak bir gülümseme ve bir tabak kurabiyeyle karşılardı.

İlk gelen Maya oldu; koşarken siyah örgüleri zıplıyordu. İçi boya ve fırçalarla dolu bir çanta taşıyordu. 'Evinizin bir resmini yaptım, Büyükanne Rose!' dedi, rengârenk bir çizim göstererek. Büyükanne Rose ellerini çırptı. 'Ne kadar yetenekli bir ressamssın, Maya!' dedi ve resmi duvara astı.

Sonra uzun boylu ve güçlü Bay Okafor geldi; belinde bir alet kemeri vardı. Büyükanne Rose'un dolabındaki gıcırdayan menteşeyi tamir etti. 'İşte oldu,' dedi, ellerini silerek. 'Bir ev asla gıcırdamamalı.' Büyükanne Rose güldü. 'Çok pratiksin, Bay Okafor. Teşekkürler!' Ona bir bardak limonata verdi.

Sonra Lila geldi; turkuaz başörtüsü hafif rüzgârda dalgalanıyordu. Ailesinden kalma bir hikâye kitabı getirmişti. 'Bu, akıllı bir tilki hakkında,' dedi, halının üzerine oturarak. Herkes dinlemek için etrafına toplandı. Lila'nın sesi yumuşak ve müzikal bir sesti. Bitirdiğinde oda sessizleşti, sonra herkes alkışladı. 'Bir tane daha anlat!' diye bağırdı Maya.

Her gün daha çok komşu geldi. Bazıları şarkılar, bazıları tarifler, bazıları da oyunlar getirdi. Küçük ev her zaman kahkahalar ve paylaşımlarla doluydu. Büyükanne Rose her anına bayılıyordu. Ama bir öğleden sonra etrafına baktı ve odanın tıklım tıklım olduğunu gördü. Oturulacak hiç yer kalmamıştı. 'Aman,' dedi yumuşak bir sesle. 'Evimiz çok kalabalıklaşıyor.'

Maya minicik bir tabureye sıkıştı. Bay Okafor kapının yanında ayakta durdu çünkü sandalye kalmamıştı. Lila yerini bir komşuyla paylaştı. Herkes nazikti ama belliydi: ev bu kadar çok dost için çok küçüktü. Büyükanne Rose iç çekti. 'Keşke daha çok yerimiz olsaydı,' dedi. 'Ama hepinizin burada olmasını çok seviyorum.'

O akşam komşular verandada birlikte oturdular. 'Daha büyük bir yere ihtiyacımız var,' dedi Bay Okafor. 'Ama sıcacık buluşmalarımızı kaybetmek istemiyoruz.' Maya yerinden fırladı. 'Bir topluluk odası yapsak nasıl olur?' dedi. 'Hepimiz için özel bir yer!' Herkes birbirine baktı ve gülümsedi. 'Bu harika bir fikir,' dedi Lila.

Ertesi sabah komşular Büyükanne Rose'un bahçesinde buluştu. Bay Okafor aletlerini ve şerit metresini getirdi. 'Tam evin yanına yapabiliriz,' dedi, boş bir noktayı işaret ederek. Maya kâğıda bir plan çizdi. Lila ihtiyaç duydukları her şeyin listesini yaptı. Büyükanne Rose limonata ve kurabiye getirdi. 'Bunu birlikte yapacağız,' dedi.

Herkesin bir işi vardı. Bay Okafor tahtaları kesti ve çivileri çaktı. Güçlü kolları işi kolay gösteriyordu. Maya duvarlara parlak resimler yaptı: güneşler, çiçekler ve gülümseyen yüzler. Lila odayı düzenledi; herkes birbirini görebilsin diye sandalyeleri bir çember şeklinde yerleştirdi. Büyükanne Rose üzerinde küçük çiçekler olan perdeler dikti.

İnşaatta çalışamayan komşular yiyecek ve içecek getirdi. Bazıları eski sandalye ve masalarını bağışladı. Bay Okafor onları yeni gibi görünene kadar onardı. Maya'nın duvar resmi her gün daha da renklendi. Lila kapının üstüne 'Hoş geldiniz, Dostlar!' yazan bir tabela astı. Herkes birlikte çalıştı ve oda şekillenmeye başladı.

Bir öğleden sonra Bay Chen adında bir komşu küçük ahşap bir kutuyla geldi. 'Bunu oda için yaptım,' dedi. İçinde, her birinde 'neşe' ve 'iyilik' gibi bir kelime yazan minik boyalı taşlar vardı. 'Bunları pencere kenarına koyabiliriz,' dedi Lila. 'Böylece buraya gelen herkes kendini hoş karşılanmış hisseder.' Büyükanne Rose'un gözleri parladı. 'Mükemmel,' dedi.

Sonunda topluluk odası hazırdı. Sade bir binaydı ama sevgiyle doluydu. Maya'nın duvar resmi bir duvarı kaplıyordu, Bay Okafor'un raflarında kitaplar ve oyunlar vardı. Lila'nın hikâye köşesinde yumuşak minderler vardı. Büyükanne Rose çiçekli perdelerini astı. Komşular ilk kez bir araya geldiğinde herkes şaşkınlıkla nefesini tuttu. 'Çok güzel!' dediler.

Büyükanne Rose odanın ortasında durdu. 'Burası hepimize ait,' dedi. 'Her biriniz özel bir şey verdiniz. Maya sanatını, Bay Okafor inşaat becerilerini, Lila hikâyelerini, diğer herkes de iyiliğini verdi.' Gülümsedi. 'Bir topluluğu güçlü kılan işte budur: herkesin paylaşması ve kendini dahil hissetmesi.'

O günden sonra topluluk odası hep hareketliydi. Komşular okumaya, resim yapmaya ve hikâye anlatmaya gelirdi. Maya başkalarına resim yapmayı öğretti. Bay Okafor bir şeyler bozulduğunda tamir ederdi. Lila birçok kültürden hikâyeler paylaştı. Büyükanne Rose en sevdiği sandalyede oturup dostlarını izlerdi. 'Bildiğim en mutlu yer burası,' derdi.

Birçok dostun evi büyüdükçe büyüdü. Yeni komşular katıldı ve herkes yardım etmenin bir yolunu buldu. Boyadılar, inşa ettiler, yemek yaptılar ve paylaştılar. Kimse dışarıda bırakılmadı. Sakin sokağın sonundaki küçük ev artık sıcak ve davetkâr bir topluluk merkeziydi. Ve Büyükanne Rose'un mavi kapısı her zaman açıktı.

Yani eğer bir gün o sakin sokaktan geçerseniz, küçük bir ev ve büyük bir topluluk odası görürsünüz. Kahkahalar ve hikâyeler duyarsınız. Rengârenk duvar resimleri ve kitaplarla dolu raflar görürsünüz. Ve insanlar paylaştığında ve işbirliği yaptığında sıradan bir binanın herkesin kendini ait hissettiği bir yere dönüştüğünü bilirsiniz. Büyükanne Rose el sallayıp 'Gel içeri, dostum!' der.